

UTASI MÁRIA

EGYSZERŰ

*Napba kacagó elgurult délelőtt
Valahol pávaviadal tiltott tollai közt
Messze napraforgócsókká pelyhesedik
Sok kikiáltott angyalfenekű gyermekség*

*Barangoló méhzöngé-lágysággal
Október szemérmére kull Visnu ege
Vándorló harmat simul a bogarak hátán
Végtelen ajándéka s fájdalma a földnek*

*Karcsú kezekkel pólyáló kékség
Kémlélőn tűnődő képzel határok mögött
Szemek félig hunyt állandó csodálata
Kincsekkel roskadó megáldott élet*

VIRÁG ÁGNES

BÚNTUDAT

A tiszta gondolat tükrében nézem magam.

*Arcomon durva szakállként serkednek
a vad szavak.
Szemem gödre két mocsár ágya:
a képmutatás ingó nádai lengenek,
a hazugság boszorkánytüzei villódnak,
s az álnokságok síkos kígyóteste suhan.
Számból kinöttek
a falánkság könnyörtelen csontgyökerei.
Nyelvem nyúlós moszatok
állhatatlansága.
Fejemen az álmok ritkuló
csalántakarója.*